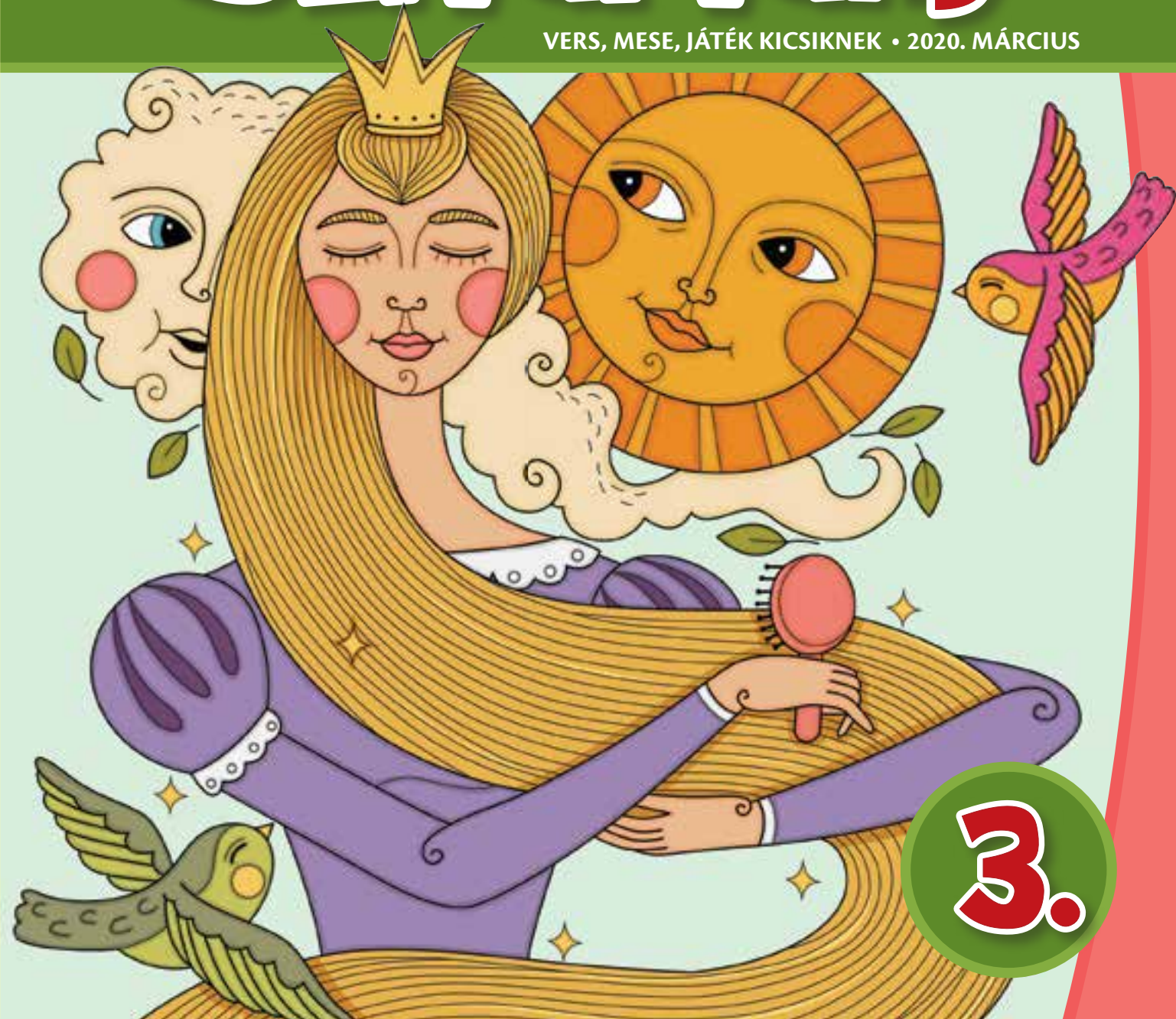

Szivárvány

VERS, MESE, JÁTÉK KICSIKNEK • 2020. MÁRCIUS

3.

TÓTH ÁGNES

Varázs- lovacska

Varázslovam olyan fajta,
Láthatatlan ostor hajtja.
Ha felnyerít, kisüt a Nap.
Mikor dobbant, bimbó fakad.
Táncot rop, ha jó a kedvem,
A sörénye finom selyem.
Szőre sárga, farka barna,
Lila nyereg is van rajta.
Estefelé rápattanok,
Katicámhoz úgy vágatok,
Holnap délig ne várjatok!

Mintalyukasztót használt
Kasza Gyöngyvér tanító néni
csíkménasági osztálya is a
kokárda elkészítésekor, de
ők az előre megrajzolt szalag-
csokrot színezték ki a három-
színű kis virágokkal.

Leiti Mónika tanító néni osztálya
a szatmárnémeti Hám János
Római Katolikus Líceumban
a forradalom jelképeivel,
ragyogó napsütésben,
fényes lélekkel ünnepelt.

Domokos Zsuzsa tanító néni
osztálya a sepsiszentgyörgyi
Váradi József Iskolában vegyes
technikával készítette az igazán
élethű és szabadsághű huszárt.

Hover Judit tanító néni diákjai a kolozsvári
Brassai Sámuel Líceumban kartonhenger-
ből huszárt, mintalyukasztóval szabott virá-
gokból kokárdát, piros-fehér-zöld papírból
tulipánt ragasztottak.

Karikába legények, huszárosan tegyétek! Kürti Csilla tanító néni büszkén küldte el a **bogdándi** gyermekek márciusi ünnepélyének képeit.

Nagy Lenke tanító néni ivói kisdiákjai nyalka huszárokat indítottak a csatába.

A pálcás huszárt és a szívecskés kokárdát **Kerekes Melinda és Menyhárt Katalin** óvó néni küldte a kelementelki óvodából.

Veszprémi népdal

Hu-szár- gye- rek, hu-szár- gye- rek sze- re- ti a tán- cot,
Az ol- da- lán, az ol- da- lán csör- ge- ti a kar- dot.

Ha csör- ge- ti, hadd csör- ges- se, peng- jen sar- kan- tyú- ja:

Kos- suth La- jos ver- bunk- ja a mu- zsi- kál- ta- tó- ja.

A szép huszár, a szép huszár felül a lovára,
Aranymente a hátára, kard az oldalára,
Virágcsokor a csákóján, úgy megy a csatába:
Ne sírj, rózsám, megtérek még a szabad hazába!

A medve és a huszár

Népmese

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagy, barna medve. Ez a medve olyan kíváncsi volt, hogy nem akart tanulni sem apjától, sem anyjától, hanem saját szemével kívánt látni mindent. Híre jött, hogy lent a völgyben él egy félelmetes állat, aki két lábon jár, szőr helyett ruházatot visel, és minden más állatnál erősebb és hatalmasabb.

– Nocsak – mondta a kíváncsi medve fönt a hegyen –, ejszen, lemegyek a völgybe, s megnézem ezt a különös állatot.

Hiába próbálta lebeszélni apja, anyja, hiába óvták a testvérei, nem mentek semmire.

– Én vagyok a legerősebb állat a világon – mondta a medve –, megyek, s megbirkózom ezzel az idegen állattal.

Azzal elindult lefele a hegyről. Ahogy ment, mendegélt, találkozott a rigóval.

– Le ne menj a völgybe – figyelmeztette a rigó –, a hegyen nem esik bántódásod!

De a kíváncsi medve nem is ügyelt a rigó szavára. Egy idő múlva összetalálkozott a gerlicével.

– Jaj, barna medve, térj vissza, térj vissza! – búgta a gerlice. – Bajba kerülsz odalent!

De a kíváncsi medve folytatta az útját. Mikor leért a völgybe, összetalálkozott a rókával.

– Róka koma – fordult hozzá a medve –, mutasd meg nekem az utat, mely ahhoz az állathoz vezet, amelyik két lábon jár, és szőr helyett ruházatot visel!

– Szívesen – vigyorgott ravaszul a róka.

Levezette a medvét egy széles, kitaposott útra.

– Itt most meghúzódnak egy bokorban – mondta a róka –, s megvárjuk, míg erre jön az, akiről beszélsz. Ő az ember.

Elbújtak hát egy bokorban, s vártak.

Kis idő múlva egy iskolából hazatérő gyerek jelent meg az úton.

– Ez az ember? – kérdezte a kíváncsi medve.

– Nem – felelte a róka –, ez csak lesz ember, de még nem az.

Nemsokára egy vénember jött az úton, botra támaszkodva.

– Ez az? – kérdezte izgatottan a medve.

– Nem – rázta a róka a fejét –, ez csak volt ember, de már nem az.

Vártak tovább. Kis idő múlva arra jött egy huszár. Olyan cifra mentét viselt, hogy a medve majdnem kiesett a bokorból ámulatában.

– Ez az, akit keresel – suttogta mellette a róka –, ez a legveszedelmesebb állat a világon!

Kilépett a kíváncsi medve a bokorból, s ment egyenesen a huszár felé morogva, dohogva.

A róka nem várta meg a többit, nyakába kapta a lábát, s iramodott föl az erdőnek, hogy minél messzibbre kerüljön a huszártól. Ahogy ott szalad, egyszerre csak nagy szuszogást hall a háta megett. Hát ki rohan mögötte, mint akinek a szemét vették? Bizony a kíváncsi barna medve.

– Mi a baj, medve koma? – kérdezte futás közben a róka. – Hát nem te vagy a legbátrabb állat a világon?

– Szégyen a futás, de hasznos – lihegte a medve –, az ember rettenetes ám! Még meg se nézhettem jól magamnak, kihúzta az egyik bordáját, s úgy megcsapott valami puffanó gombóccal, hogy kilukadt a bőröm, s még a csontom is belefájdult! Aztán előhúzta a lábsontját, s összevagdosott vele, hogy cafatokra szakadozott a bundám! Bizony, igaz, amit mondanak, hogy ez a földkerekség legveszedelmesebb állatja! Mi-nek nevezik?

– Ezt bizony huszárnak – nevetett a róka a póruul járt medvéen. – Ez még az emberek között is a legveszedelmesebb! Megtanultad, ugye?

Nem is felelt a medve a csúfolódásra, csak szaladt vissza a hegyre, ahogy a lába vitte, s ameddig csak élt, nem is jött le onnan soha többet!

Én leszek a tábournok

Bolond Istók egyszer be akart állni katonának. Be is vették, de harmadnapra hazaeresztették, mert mindent fordítva csinált, amit mondtak neki.

Ha azt mondták:
– Jobbra fordulj!
Istók balra fordult.

Ha azt mondták:

– Állj!

Istók akkor leült a földre.

Ha azt mondták:

– Előre, indulj!

Istók akkor visszafelé ment.

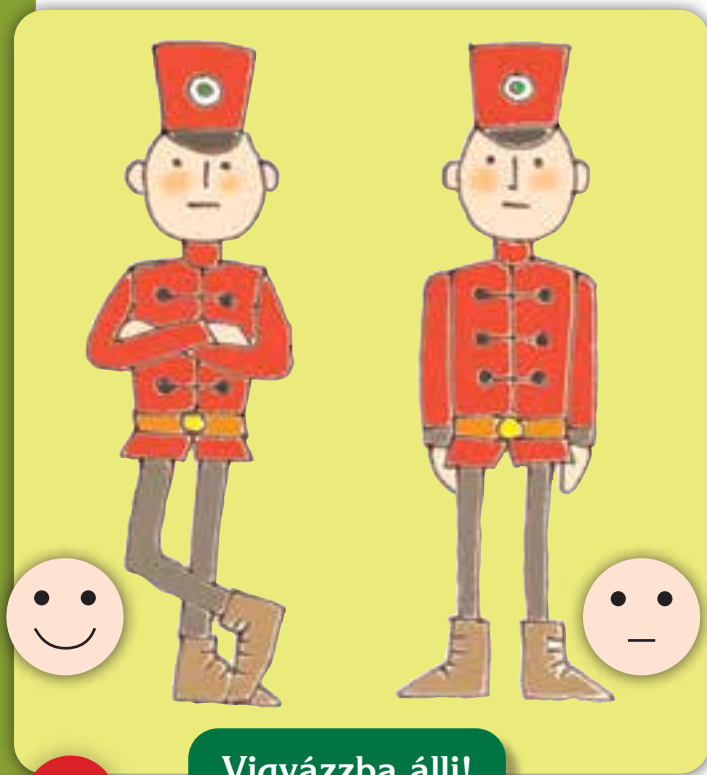
Eleinte lökdösték, ráncigálták. Azután bezárták, koplaltatták.

Végül megkérdezték tőle:

– Mondd, Istók, miért csinálsz te mindent fordítva?

– Azért – felelte Istók –, hogy az ellenség megzavarodjon. Mert ha az ellenség meghallja, hogy „jobbra indulj!”, akkor minden puskával jobbra lőnek. De ha én fordítva cselekszek mindent, akkor az ellenség hiába lövöldöz, sose talál el.

Hát elküldték.

Vigyázzba állj!

Tisztelegj!

Gondolta Istók: „Azért mégis megmutatom, hogy nekem van igazam!”

Hazament a falujába, és összehívta a pajtásait.

– No, fiúk! – mondotta –, csináljunk olyan hadsereget, amilyen sehol sincs a világon. Én leszek a tábornok. Amit én mondok: mindent fordítva kell teljesítenetek.

S kiáltott:

– Kezet le!

Mind fölemelte a kezét.

– Jobbra nézz!

Mind balra nézett.

– Hátra arc!

Senki meg nem mozdult.

– Előre arc!

Mindenki hátra fordult.

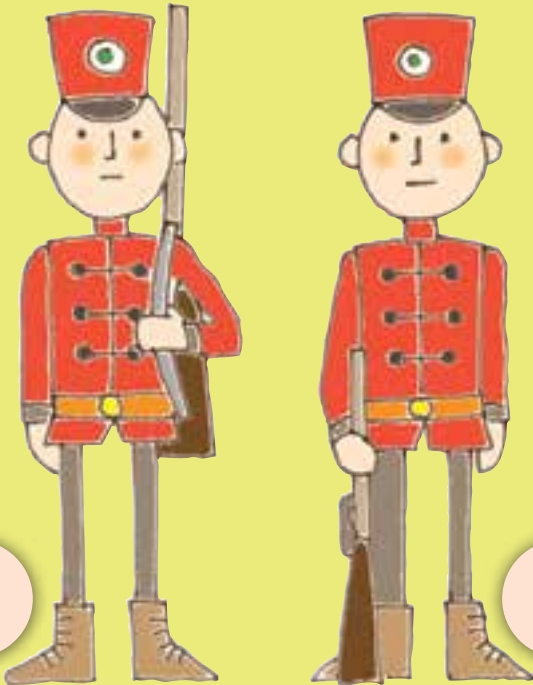
És így ment ez minden kiáltásra.

Próbáljátok csak meg, fiúk! Meglátjátok, milyen nehéz Istók hadseregében szolgálni.

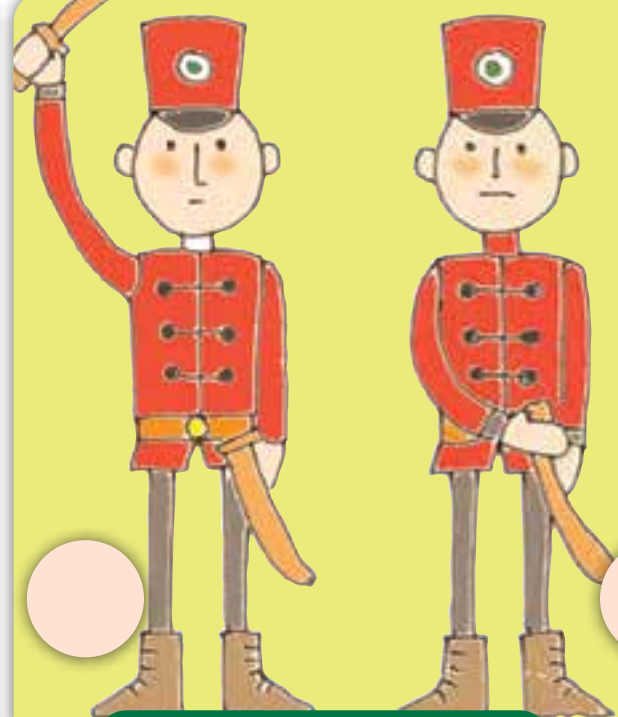
Válasszatok magatok-

nak egy Bolond Istók tábornokot, aki majd tinéktek vezényel. Ha valaki elhibázza a parancs teljesítését, zálogot ad.

Rajzolj komoly arcot a rajz mellé, ha a katona teljesíti a parancsot, és kacagó arcot oda, ahol a katona Bolond Istók játéka szerint mindent fordítva csinál.

Puskát lábhoz!

Kardot magasba emelj!

MOLNOS LAJOS

Mondogató

Kékibolya, hóvirág,
csupa-tavas a világ,
csupa-mozgás, ébredés,
vidámság, jövés-menés.
Az ablakok üvegén
korcsolyáz a fűrgé fény,
ki-bejáró napsugár
irkám lapján táncot jár,
s huncutkodva, rámnevetve
virágszedni hív a kertbe,
virágszedni, bújócskázni,
erdőt-mezőt összejárni.
Két veréb és egy rigó,
éles hangú kis trió
ül az ágon reggel óta,
s torkaszakadtából fújja:

„Szürke veréb,
sárgabegy,
a tavasz
megérkezett.
Meleg, táncos
március,
ébredszik a cicus.
Kékibolya, hóvirág,
csupa öröm
a világ.”

SZILÁGYI DOMOKOS

Tavasz

Toporog a cinege,
Lábát emeli, hideg-e –
Hideg-e a hótakaró?
Olvadj, hó, olvadj, hó, az a jó.

Nyit a, nyit a kankalin,
szedi, szedi Katalin,
zöld a mező már,
tarka a rét is,
bólöng, bölöng,
bólöngat a kericis.

LÁSZLÓ NOÉMI

Tavaszi jóság

Jó a rügy csendje,
készül a lomb,
mocorog benne.

Jó a víz fénye,
fut a folyó,
villog az égre.

Jó a szél árja,
egyet a földdel
összezárja.

Nyúlik a nappal,
állunk a téren,
le a kalappal!

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Ibolyák öröme

Csodaszép sziromágy,
Lilaszín heverő,
Nevetés kanapé:
Ibolyás a mező.

Heveredj le ide,
Ne keresd a csodát,
Ibolyás a napod,
A szemed, a szobád.

SZILÁGYI TOSA KATALIN rajza

CSEH KATALIN versei

Csöndtündér

Csöndtündér, Csöndtündér,
Csöndországban csöndben él.
Csönddel bélelt szíve-lelke,
Csöndvárosban csönd a telke.

Csöndkertjében csöndvirág,
csöndkoronás, nyurga fák.
Feje fölött csönd a lámpa,
feje alatt csönd a párna.

Hold csöndje ül ablakában:
bóbiskol hús csöndvarázsban.

Zajtündér

Zajtündér, Zajtündér,
Zajországban zajban él.
Zajjal bélelt szíve-lelke,
Zajvárosban zaj a telke.

Ricsaj, robaj, lárma
feje alatt a párna.
Zajong, visít, kiabál,
riadt álma messze száll.

Zörej, dörej, zsvajj...
Vendége vagy? Inalj!

BERTÓTI JOHANNA

Csend

Ott lakik az almamagban,
vízen úszó szappanhabban,
télire eltett lekvárban,
hét lakatra zárt szertárban,

csillagok közt nyári éjen,
a hópaplan alatt télen,
odvak mélyén és jég alatt,
ott van, hol semmi sem maradt,

folyóparton, várromokban,
a köd homályában ott van,
sorok mögött, betűk között,
e versbe is beköltözött.

KISS LEHEL

Malmok

A csendmalom csendmagot őröl
– csendliszt lesz belőle, majd csendkenyér.
A csendmolnár csendzsákot pakolgat,
odamegy, idejön, nem henyél,
s ha újra jössz, kezdi majd előlről.

A zajmalom zajmagot őröl
– zajliszt lesz belőle, majd zajkenyér.
A zajmolnár zajzsákot pakolgat,
odamegy, idejön, nem henyél,
s ha újra jössz, kezdi majd előlről.

SZŐCS MARGIT

Csendkirály

Boldizsár egy mesefilm legizgalmasabb részénél tartott, amikor az utca irányából felbődült egy rozzant masina. Olyan fülsiketítő zajt csapott, hogy lehetetlen volt tovább nézni a filmet. Boldi bosszúságát legyőzte a kíváncsiság, és a kapuhoz szaladt, hogy megtekintse a fertelmes hangforrást. Egy dicingő-döcögő járgányt látott közeledni, melynek egyik oldalán pifegő-pöfögő kémény köhögte magából a füstöt, másik oldalán sebesen forgó körfűrész vijjogott, amint vezetője hozzáértett egy-egy fadarabot.

– Nicsak, a gyerekkoromból támasztották fel ezt a favágógépet – mondta Nagymama.

Boldizsár félelmetesnek találta a szörnyszülött járgányt. Fülét is befogta, mert vonítása fájdalmasan rezgettette dobhártyáját. Menekülni szeretett volna, a kertek felé vette az irányt. Addig szaladt, amíg a legkisebb zajfoszlányt is maga mögött hagyta.

Széles, poros úton találta magát. Jóleső csendben andalgott. Egy emelkedő mögött azonban sorompó zárta el útját, melynek tövében kicsi őrház állt. Fölötte egy oszlopról tábla csüngött, közepén nagybetűs írást látott.

– CSEND-OR-SZÁG – betűzgette Boldi.

Nemsokára a házikóból egy nemezcsizmás határőr bukkant elő. Lassan és nesztelenül közeledett.

– Jó na... – kezdte a köszönést Boldi, ám nem tudta folytatni, mert a határőr szigorú tekintettel illesztette mutatóujját ajkára. „Pssz-

szzzt!” – suttogta, majd elébe tett egy nagy, bolyhos mamuszt, és felnyitotta a sorompót.

Boldizsár felhúzta a mamuszt, és mivel látta, hogy reménytelen bármit is megtudni a határ-
őrtől, elindult az ország belseje felé.

A távolban puffos, párnaképű hegyek bóbiskoltak, körülöttük sűrű bokrokban, erdőkké fásulva terpeszkedett a csend. Légyzümögés sem hallatszott.

Menet közben Boldizsárnak ijesztő gondolata támadt. Mi van akkor, ha éppen errefelé tart a zajokádó favágógép? A határőr biztosan nem tudja lepisszegni. S mamuszt sem parancsolhat kerekeire. Sürgősen figyelmeztetni kellene hát Csendkirályt a veszélyre, hogy vegye körül országát hangszigetelő fallal, és zárassa le mielőbb a határt, ha kedves az élete.

Boldizsár felgyorsította lépteit. Nemsokára kék színű útjelző táblán akadt meg a szeme, mely egy előremutató nyilat ábrázolt. A nyíl közepén ezt olvasta: KI-RÁ-LYI PA-LO-TA. Úgy döntött, hogy a sürgősségre való tekintettel futólépésben teszi meg a távolságot a palotáig.

Az út teljesen néptelen volt. Lomha, fehér madarak keringtek fölötte, mint szakadt, szélröptette nájlonzacskók. Seholy egy károgás vagy csivitelés. Amikor már érezte, hogy kifogy a szuszából, végre megpillantotta a bárányszerű alakzatú királyi vattapalotát.

Míg az ország üresen ásítózott, a palota körül nagy volt a tolongás. Csendország lakossága kizárólag a határőrből és a király udvartartásából állt. Itt lézengtek, hajlongtak a csend-

fenntartó kancellárok, étékfogók, csirkefogók, tárnokmesterek, komornyikok, komornák... Az udvar örök versengésben állt: a palotanép egymást felülmúlva hallgatott és nesztelenkedett. Az idegen fiút megpillantva szájuk a csodálkozástól néma O-ra kerekedett.

Boldizsár megfélemezve az ország legszigorúbb törvényéről, újból szólásra nyitotta a száját, hogy a király holléte felől érdeklődjék. Am ebben a pillanatban a sokaság egy emberként emelte ujját ajkához: „Sssssss” – susogták komoran.

Így hát Boldizsár hosszasan bolyongott a palotában, míg rábukkant a trónteremre. Csendkirály egy nagy vattatrónuson süpedezett. Meglepődve tekintett a kisfiúra.

Boldizsár elhatározta, hogy ezúttal nem hagyja magát. Az ajtónállók tiltakozása ellenére felszaladt a vattatrónusra,

hogy a király felséges fülébe súgja mondandóját. Am Csendkirály füléből jókora vattacsomók álltak ki, és ahogy Boldizsár feléje hajolt, ujját ajkaihoz emelve, királyi szigorral jelentette ki: „Psszzzt!”

Boldizsár tehetetlenül állt a trónteremben. A kudarc miatti elkeseredésében könnycseppek gyöngyöztek szeme sarkában.

És ebben a pillanatban – „Piff-pöff, nyíííí-nyúúúúú, viiiijjj-krriiiijjj” – felhördült mögötte a rettenetes gépezet, és Csendország úgy elsüllyedt azon nyomban, mintha soha nem is lett volna.

A mese
megszületését
támogatta:

nka
Nemzeti Kulturális Alap

Karikázd be kékkel
a Csendországba, pirossal
a Zajországba illő képeket.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Csend-országban

Csendországban csend honol,
aki siet, sem lohol,
lábát földhöz nem veri,
a szabályokat tiszteli,
ki arrafelé gyalogol.

Csendországban a gyerek
síri csendben pityereg,
hangtalan rí, s anyukája
úgy szidja, hogy nem szól rája,
nem kiabál, nyekereg.

Csendországban sosincs zaj,
el nem hangzik sóhaj, jaj,
csak a légynek zümmögése
szól bele a csendességbe,
s csap olykor jó nagy ricsajt.

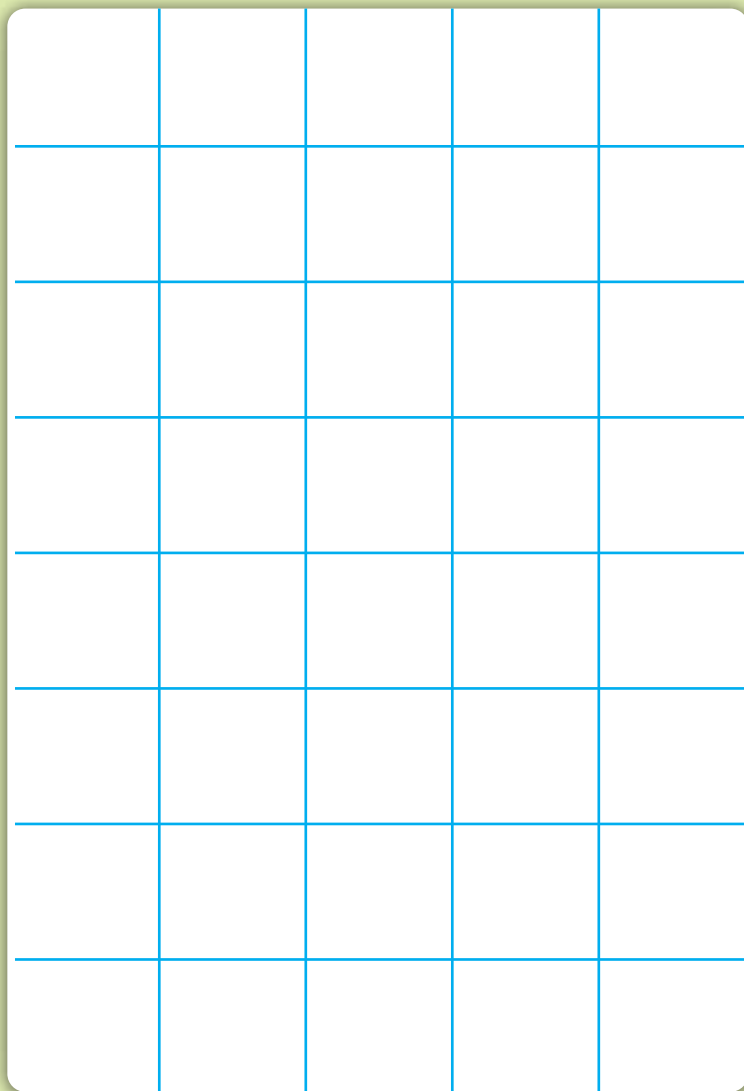
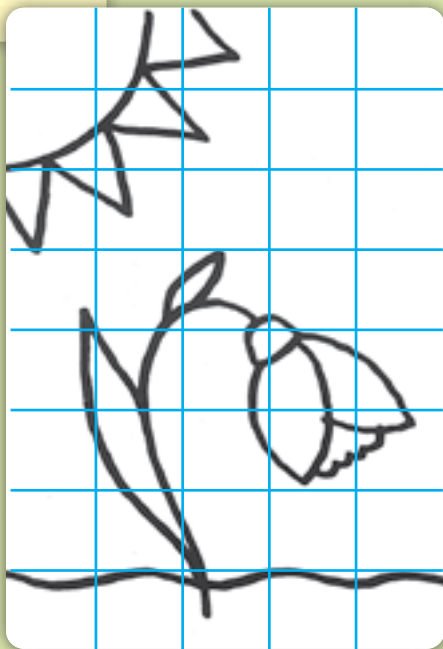
ANTAL ANDRÁS

Hóvirág

Új kabátom
zöld levél,
szírom-arcom
hófehér.

Enyhe reggel
ébredek,
hó alól
integetek.

Én vagyok
a hóvirág,
búcsúztatlak,
február!

Légy te a márciusi napsugár. Növeszd nagyra a hóvirágot – a háló segítségével, és színezd is ki.

BALAJTHY FERENC

Csörgő- kígyó

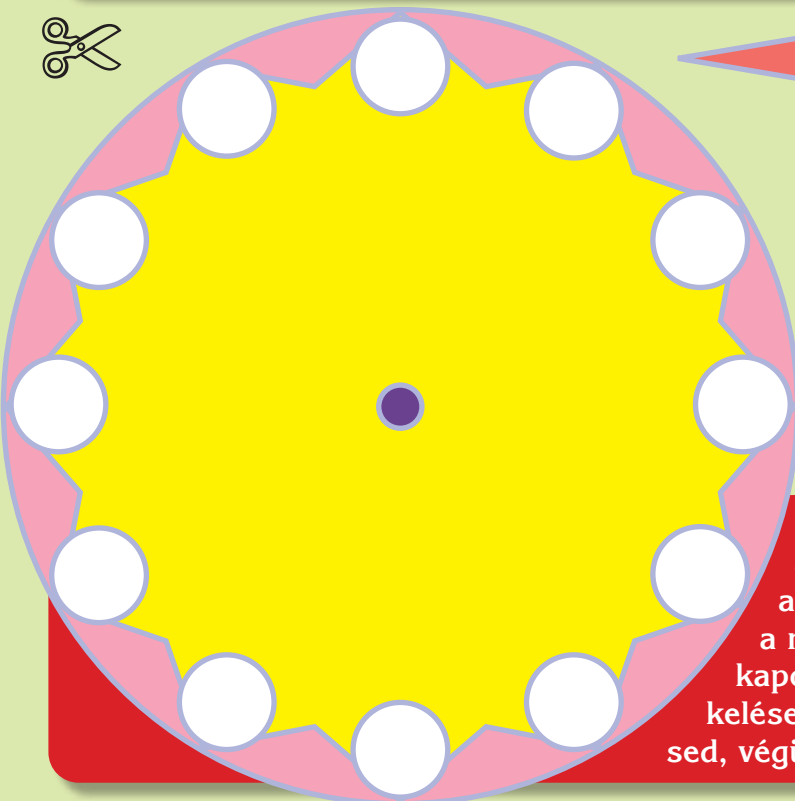
Erre csörög a kígyó,
Nála van a vekker*.
Arra fut a kisbíró,
Dobot ver az ember.

Kihirdeti nagy zajjal:
Kígyó csörög erre!
Arra fussatok hamar,
Mert a végén elnyel!

De a kígyó csak csörög,
Mint a vekker reggel,
Csusszan a kövek között,
Ha a nap már felkel.

.....
*vekker – csörgőóra

A csörgőkígyó, a csörgőóra Zajország lakója. Számozd meg a kígyókat növekvő sorrendben, és folytasd a színezést.

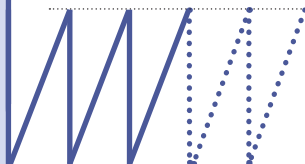
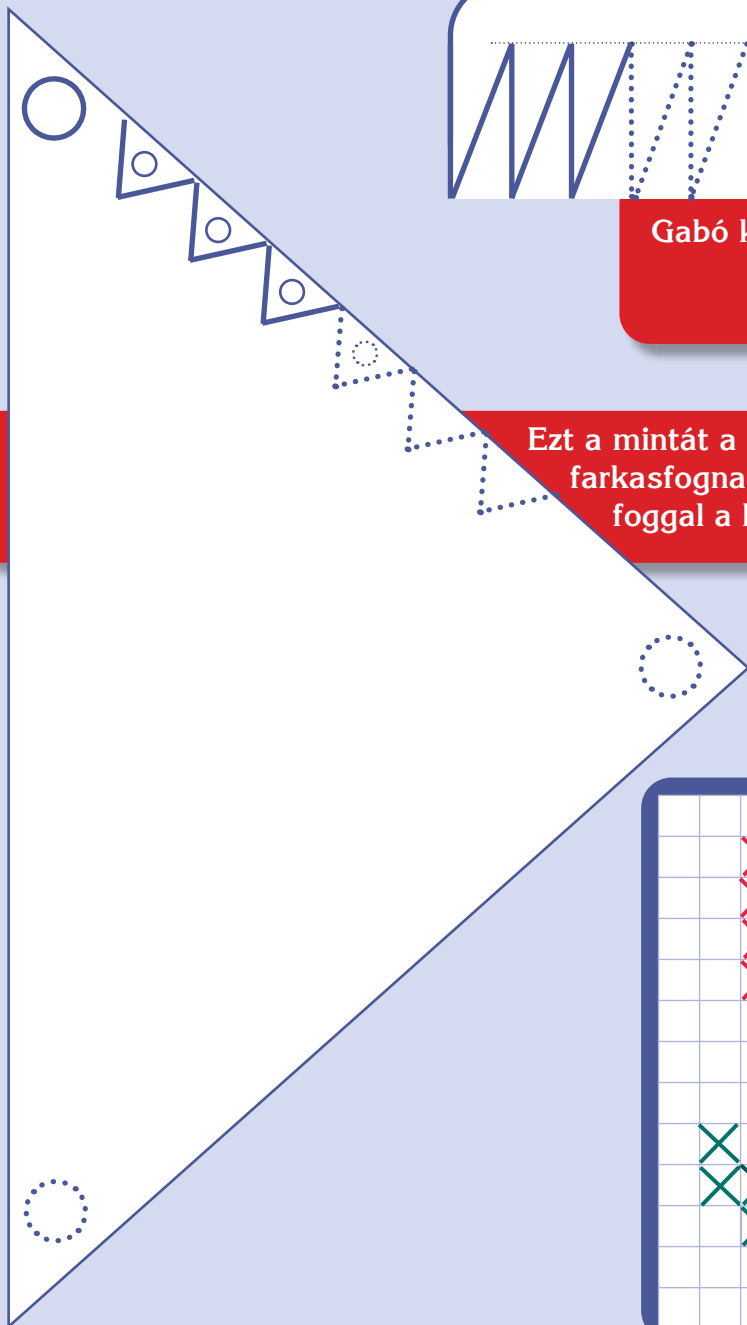
Készíts csörgőórát. Írd be a számokat az óra számlapjára. Ragassz kartont a 18. oldalra. Ezután vágd ki az órát és a mutatókat. Ezeket jancsiszöggel (miltonkapoccsal tűzd a középpontba. Állítsd be a felkelésed, majd az oviból, iskolából való hazatérésed, végül a lefekvésed időpontjára az órát.

Rajzolj fésűt.
Folytasd a fogakat
minél szabályosabban.

Aranyhajú
Nikolett meséjét
a 22. oldalon
olvashatod.
Te milyennek
képzeled el őt?
Színezd ki a rajzt.

VASS JÓZSEF
rajza

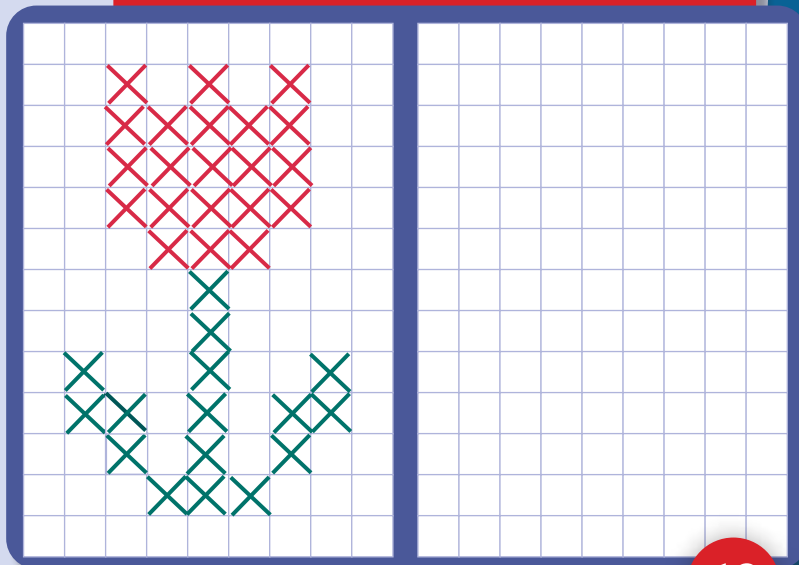

Gabó királyfi cáfafog fésűvel bontta ki a gubancos tincseket.
Rajzolj cáfafogakat.

Ezt a mintát a mi népművészetünkben farkasfognak hívják. Szegd be farkasfoggal a királylány zsebkendőjét.

Másold át a keresztszemes tulipánt.
Anya segítségével próbáld meg kivarni.

Sem az emberek, sem a cicák nem egyformák.
Keresd meg Pufikát, színezd ki, de kifestheted a többi macskapofit is.

Ötlet és rajz:
KOVÁCS RÉKA RHEA

A tavaszi
fáradtságot én mindig
jól kipihenem...

ÉS A TAVASZI FÁRADTSÁG

a számítógép
billentyűzetén,

a virág-
ládában,

az ablakban,

a mosó-
gépben,

a széken,

az ágy
lábánál,

de mami ölében
a legjobb!

DÖBRENTÉY ILDIKÓ

Aranyhajú Nikolett

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy aranyhajú királylány, úgy hívták, hogy Nikolett. Olyan szőke volt a haja, mint a napsütésben érett nyári búza, és olyan selymes, mint a szélben lengő árvalányhaj.

Bámulta is minden teremtett lélek Nikolett haját! Még a nap is lassabban járt az égen, csak hogy tovább láthassa. Még a szellő is mind a kastély körül kujtorgott, csak hogy ci-

rógathassa. Még a verebek is róla csivogtak, csak hogy őt emlegethessék.

Addig bámulták, addig cirógatták, addig emlegették, míg az aranyhajú királylány híre bejárta a nagyvilágot. Kék hegyen innen, zöld hegyen túl minden ifjú az aranyhajú királylánnyal álmodott.

Eljutott a híre Gabó királyfihoz is, aki cápára vadászott a tenger közepén.

– Hej, uram teremtőm, ha én azt az aranyhaját megsimíthatnám! – sóhajtotta a királyfi.

Elszállt a hír a távoli Gubancföldre is, ahol a borzas hajgubancok éltek.

– Aranyhajú királylány?! – kurjantották a hajgubancok. – Az kell nekünk! Máris meggyünk!

Tratatata, megfújták a harci kürtöket, hopp-hopp, felugráltak a harci ménekre, és trapp-trapp, meg sem álltak aranyhajú Nikolett országáig. Éjszaka érkeztek, mint a kósza lelkek, és lopva osontak a palotába, mint a tolvajok.

Aranyhajú Nikolett az igazak álmát aludta a paplanos ágyában. Mosolygott is szépen, mert egy királyfiról álmodott, aki aranyhaját simogatta.

A hajgubancok
sirr-surr, az ágyához osontak,
pissz-pissz, felkapaszkodtak fé-
nyes hajszálain, és
hipp-hopp, elvackolták ma-
gukat aranyhajában.

Minden hajgubanc egy-egy
kényelmes gubancfészket bor-
zolt magának.

Aranyhajú Nikolett, mikor
reggel a tükörbe nézett, majd
sóbálvánnyá vált a látványtól:

– Jaj nekem! Ki ez a kócos madárijesztő?! Ki
ez a borzas boszorkány?! Ki ez a gubancos vi-
lágszégyene?!

Kapta szegény kiskefét, de az túl kicsi volt
a gubancokhoz.

Fogta a simítókefét, az meg túl puha.

Fogta a nagyfésűt, az csak rángatta.

Fogta a bontófésűt, az csak húzta.

Aranyhajú Nikolett kócos maradt, mint a
szénaboglya.

– Jaj nekem! El kell bujdokolnom, világ
csúfjára! – zokogta aranyhajú Nikolett, és szé-
gyenében elbújt a nagyszekrény mögé.

Hiába hívogatta a fényes nap, Nikolett nem
mutatta magát. Hiába csalogatta a lágy szellő,
Nikolett nem bújt elő.

– Inkább a nagyszekrény mögött maradok
örökre, de nem mutatkozom ilyen guban-
cosan!

– Gubancos a királyné! Kócos, borzas, gu-
bancos! – csivítették a verebek.

Addig csiviteltek, addig locsogtak, addig
csivogtak, míg eljutott a hír Gabó királyfihoz.

– Gubancos a királyné? – füttyentett Ga-
bó királyfi. – Hej, uram teremtöm, kisimítom
én azt a gubancot!

Felhúzta a hajóhorgonyt, befűtötte a kazánt,
és elhajózott aranyhajú Nikolett országába.

– Megjöttem, aranyhajú Nikolett! – kiáltot-
ta a kastély kapujában. – Gyere elő, nyisd
a nagykaput!

– Megyek, megyek! – válaszolta Nikolett
a nagyszekrény mögül. – Csak begombolom
a mellénykémet! – és nem jött elő.

– Gyere elő, aranyhajú Nikolett! – kérte
másodszor is Gabó királyfi. – Gyere, nyisd
ki a szobád ajtaját!

– Megyek, megyek! – válaszolta Niko-
lett. – Csak megkötöm a köténykémet! –
és nem jött elő.

– Gyere elő, aranyhajú Nikolett! – kér-
te harmadszor is Gabó királyfi. – Gyere,
nyisd ki a nagyszekrény ajtaját.

– Megyek, megyek! – válaszolta Nikolett.
– Csak felhúrom a csizmácskámát! – és nem jött elő.

– Ha nem jössz, hát én megyek! – lépett nagyot Gabó királyfi, és bekukkantott a nagyszekrény mögé.

Ott kucorgott aranyhajú Nikolett! Még az arcát is eltakarta szégyenében.

– Sose röstelkedj, aranyhajú Nikolett! – csapta össze a bokáját Gabó királyfi. – Ki-simítom én azt a gubancot! – és előhúzott az övéből egy valódi cápafog-fésűt.

Mikor a hajgubancok meglátták a cápafogfésűt, ijedtükben hipp-hopp, potty-potty, mind kipotyogtak Nikolett hajából.

Újra fényes lett az aranyhaj, mint a napsütésben érett nyári búza, és selymes, mint a szélben lengő árvalányhaj.

– Uram, teremtőm! – sóhajtotta Gabó királyfi, és megsimította a királynő haját.

Elmosolyodott erre Nikolett is, mert megismerte a királyfit, akit álmában látott.

Csak a hajgubancok nem örvendtek, nem mosolyogtak, nem repesetek! Nagy kelletlen felültek a lovaikra, és ímmel-ámmal hazaporoszkáltak Gubancföldre.

Azóta is ott élnek, és unalmukban a gubancalmafák lombjában borzolódnak. Jó, ha kéznél van a cápafogfésűtök, mert bármikor visszajöhetnek!

**Vezesd mindenik királynőt a kérőjéhez,
az ugyanolyan hajszínű királyfihoz.
Útközben kiolvashatod a hajuk színét.**

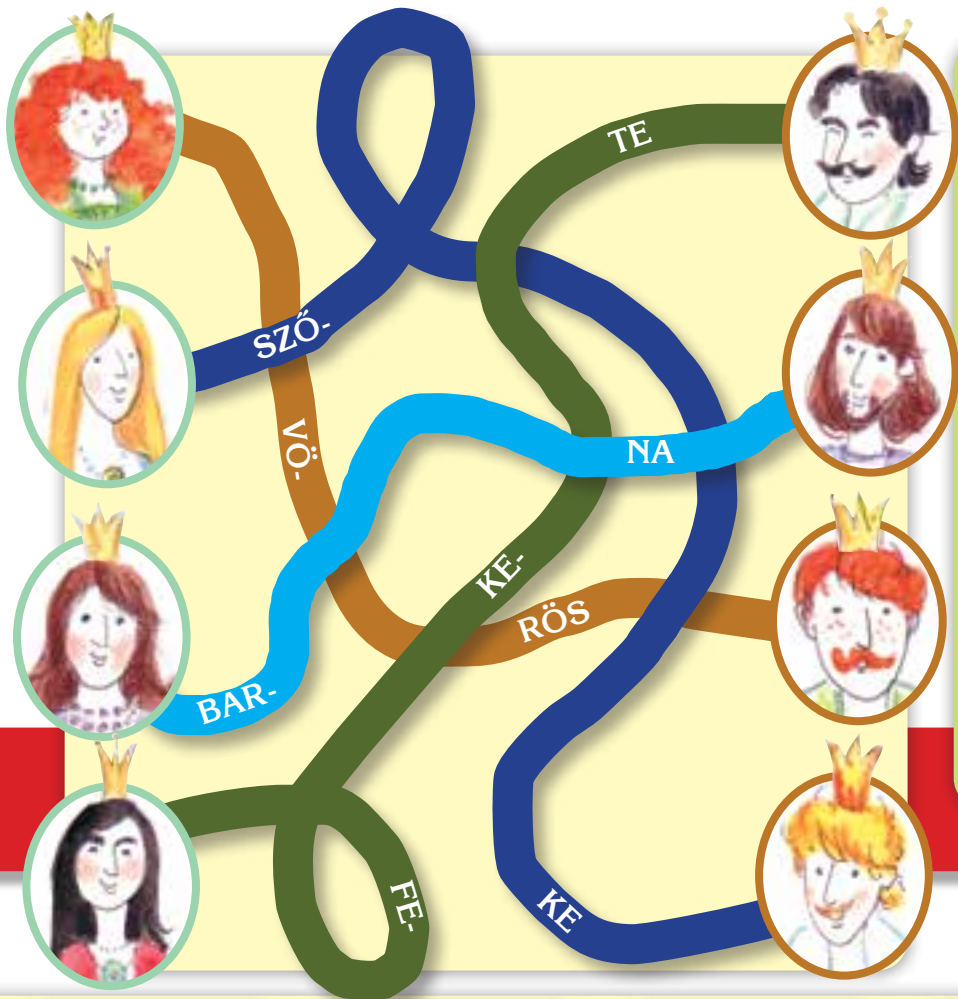
**Ismered a frizurák nevét?
Pótold a hiányzó betűket.**

L_FA_OK

HA_FO_AT

WEÖRES SÁNDOR

Tavaszköszöntő

Sándor napján megszakad a tél,
József napján eltűnik a szél,
zsákban Benedek hoz majd meleget,
nincs több fázás, boldog, aki él.

Már közhírré szétdoboltatik:
minden kislány férjhez adatik,
szőkék legelőbb, aztán feketék,
végül barnák és a maradék.

BAK SÁRA rajzai

BR_TON

KON__

_IMA

G_ND_R

HU__ÁMO_

NAGY ZSOLT rovata

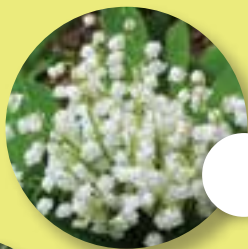
Kiskertész-kalandok

Préseljünk növényeket!

Ilyenkor, koratavasszal Barnabás és Dorottya szívesen időzött kiskertész nagypapa kertjében. Elvarázsolta őket az egymás után nyíló tavaszi virágok színe. Ibolyák, nárciszok, hóvirágok, keltikék és sármák, kökörcsinek, gyöngyikék és tulipánok bújtak elő sorra az olvadó hótakaró alól. A kis növénykék azonban nem sokáig virítottak, mindig más és más virág foglalta el helyüket a kertben, elnyíltak, s ha leszakítva vázába tették, még hamarabb elhervadtak, s a komposztba kerültek.

Nőnap közeledtével a két kis lurkó azon morfondírozott, hogyan tudná anyának és nagymamának megőrizni a sok szép virágot. Kiskertész nagypapának remek ötlete támadt:

– Préseljünk növényeket! – mondta, s már hozta is a szükséges kellékeket. – Ha gondosan lepréseljük, kiszáritjuk a virágokat, megőrzik a színüket, és egész évben gyönyörködhet bennük nagymama és édesanyátok.

Jelöld zölddel a tavaszi virágokat, és pirossal, amelyek nem azok.

A gyerekek nagypapa irányításával rögtön hozzá is láttak: néhány szál virágot vágtak a kertből, nagypapa két újságpapír közé simította mindeniket, egy vastos könyvet vett le a polcról, s mint egy présbe, beléte az újságot. Néhány nap múlva ámulattal könyvelték el: nagypapának ismét igaza volt! Csodaszépen kiszáradtak a növénykék.

– Mit kezdünk a lepréselt virágokkal, nagypapa?
– kérdezte Dorottya kíváncsian.

– Készíthetnétek képeket belőlük – ötletelt nagy-
papa, s a gyerekek hozzá is láttak.

Barnabás egy-egy színes kartonlapra vázát raj-
zolt zsírkrétával, majd a virágokat úgy ragasztotta a
papírra, mintha a vázában állnának. Dorottya a virá-
gok szirmaiból két tájképet rakott ki, és ragasztott
kartonra. A ragasztásban ügyetlennek érezte ma-
gát, a testvére segítségét kérte. Az így elkészült
alkotásokra színes zsinetet erősítettek, hogy
anyáék felakaszthassák ajándékukat.

**Vajon melyik szirm melyik virághoz
tartozik? Segíts Dorottyának,
és kösd össze őket egy vonallal!**

Nőnap reggelén a két lurkó izgatottan várta, hogy átad-
ja a préselt növényekből készült alkotásokat. Barnabás
verssel, Dorottya énekkel köszöntötte anyát és nagyma-
mát. Ki is jelölték együtt a képek helyét a konyha egyik fa-
lán, s szalasztották nagypapát szegért, kalapácsért. Az iga-
zi meglepetés azonban csak ezután következett. Erről még
kiskertész nagypapa sem tudott, Barnabás ugyanis a
kishúgára is gondolt, s mikor senki nem látta,
még egy képet készített préselt növényekből,
amellyel testvérkéjét köszöntötte.

A préselésnek olyan nagy sikere volt, hogy a
gyerekek később is csak azt lesték, milyen nö-
vényt lehetne préseléssel hosszú időre megőriz-
ni. Lesd meg te is!

**Készítsetek nőnap ajándékot préselt
növényekből! Küldjétek róla fényképet!**

Ügyes kezek

Botka Ildikó diósadi kisdiákjai színes jácintfürtöket szabtak, göndörítettek, úgy hívogatták a tavaszt.

Barka a vázában. Sok kis szorgos, ügyes kéz színezte, sodorta, pödörte, ragasztotta, míg készen lett. **Székely Tímea tanító néni** dicsőszenmártoni osztályának munkája.

A természetes anyagok, a nemes egyszerűség teszi oly művészivé **Szilágyi-Székely Melinda tanító néni** magyarlapádi osztályának minden kézimunkáját.

Ne tépd le a télűző, bátor kis hóvirágot, inkább készítsd el papírból. A szélforgó végén vígan lengedez majd a szobádban. **Fándly Enikő tanító néni** kisdiákjai küldték a nagyváradi D. Cantemir Iskolából.

Jakab Anett Judit
kendi olvasónk,
Bogáti Alice Zita
tanítványa a háttérrel,
a fát ecsettel festette,
a virágokat színezett
pattogatott kukoricából
ragasztotta az
ágakra.

Szucher Zsuzsa és Kovács Júlia óvó nénik
kis tanítványai a marosvásárhelyi Peda-
gógiai Líceum Gyakorló
Óvodájában a fecskét, a
gólyát tenyérrel, a hát-
teret dugóval, a füvet vil-
lával, az apró pöttyöket
szívószállal nyomtatták.

Könyves Tímea és
Demeter-Földesi
Éva óvónők
örvendi csoportja
nagyon szeret dol-

gozni a puha, fehér vattakorongok-
kal. Ebből ragasztották a hóvirágot
és a gólyát is.

Fejér Ágota tanító néni
zabolai kisdíákjai
vattakorongból készí-
tettek gólyát. A szal-
mafészket kartonhenger
kéménybe tették.

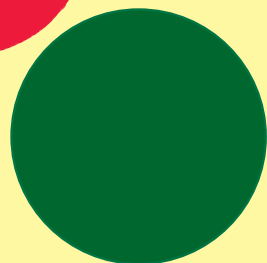
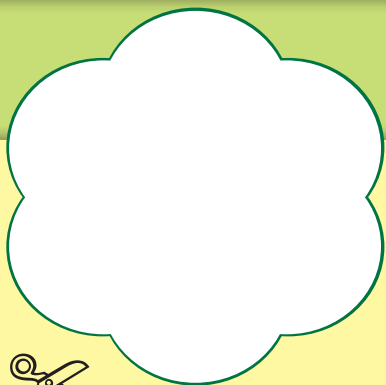
**Fülöp Brigitta Kata, Kasza Gyöngy-
vér** csíkmenasági kisdíákja rajzzal
egészítette ki a kollázshóvirágot.

A sepsiszentgyörgyi Mikes Kelemen Líceumban **Kelemen Aranka tanító néni** osztálya kollázs- és origamitechnikával készítette a tavaszi képet.

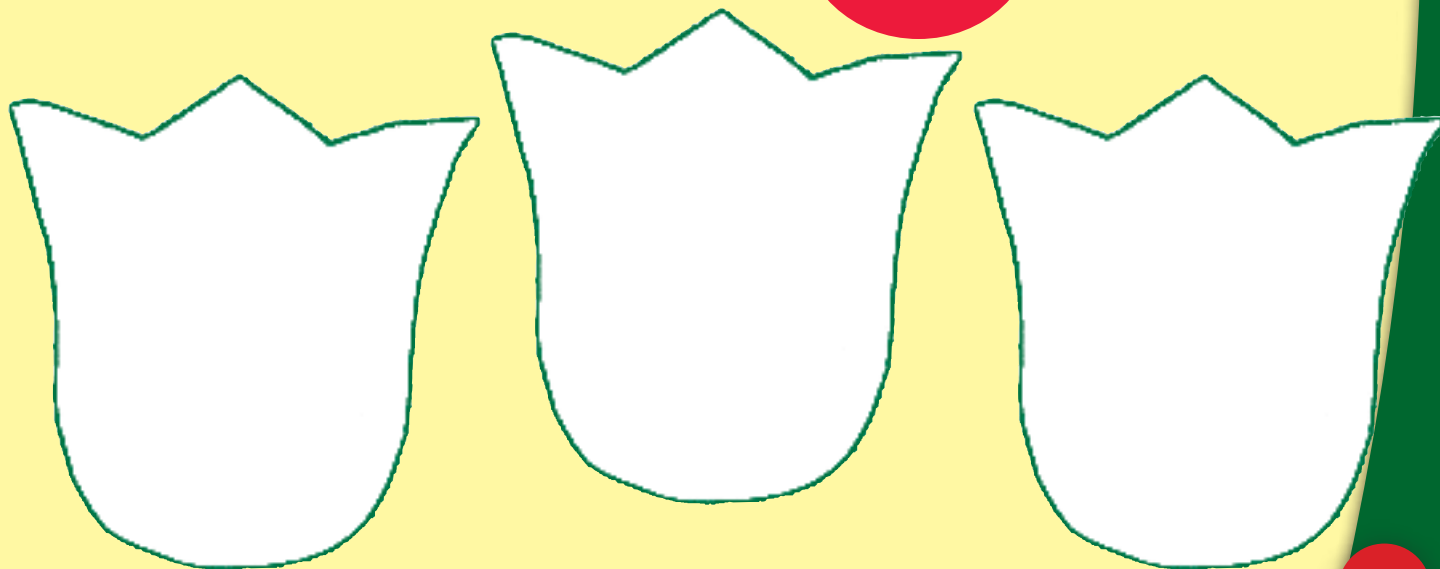
Ceruzával színezett, dekoratív háttér emeli ki a hajtogatott lábán kényesen lépkedő gólyát. Készítette **Bodó Dávid a szatmárnémeti Bălcescu–Petőfi Iskolából.**

Készítsétek el **Fejér Ágota tanító néni zabolai** kisdiákjainak hóvirágját. Zöld papírból vágjátok ki a szárát, ragasszátok kartonra. A szirmokat behajtott szélű köröcskékből alakítsátok ki.

Szakács Anikó tanító néni székelyszenterzsébeti kisdiákja, **Szakács László** nemzeti színű tulipáncsokrának minden részletét itt találjátok. Csak ki kell vágnotok, és a minta szerint összeragasztanotok. A szárat a lap széléről vágjátok ki.

Szárnybontó

Jöjjön a tavasz melege,
rügyezzen a fa levele.
Bújjon a virág, nőjön a szirma,
süssön a nap meleget adva.
Menj el, tél! Jöjjön a tavasz!
Mihály Hanga Dorka,
Marosvásárhely

Bányai Vivien,
Szatmárnémeti

**Bota Nikoletta
Johanna,**
Csíkszentdomokos

Antal Abigél,
Szatmárnémeti

Hétfőn hóvirágot,
Kedden kardvirágot,
Szerdán szegfűt,
Csütörtökön csalánt,
Pénteken petúniát,
Szombaton százszorszépet,
Vasárnap violát
Szedtem a rétről.
Bognár-Buja Johanna,
Marosvásárhely

Dacz Borbála,
Kolozsvár

Fogarasi Nóra,
Sepsiszentgyörgy

Gólya, gólya, szép madár,
Ki nyár végén tovaszáll,
Aztán tavasszal visszajő,
S kelepelésétől hangos a tető.
Azt csicseregik a verebek,
Hogy nem hűséges szerzetek.

Lakatos Mihály Áron,
Marosvásárhely

Karácsoni Paula,
Krasznahorvát

Bella Hajnal Annamária
tanító néni pécskai
osztályának versei:

Nárcisz sárga,
Ibolya kék,
Itt a tavasz,
Pont, mint rég.

Hajas István Ákos

Barkabontó napsugárka,
mézet gyűjtő kis bogárka,
rügyfakasztó, boldog zápor,
csöpp levélke almaágról,
fehér szirma meggyvirágnak,
tavasz, éke a világnak.

Rab Martina

Tavasz eljön hozzánk,
virágot hoz az ágra,
zöldet a fűre,
madarakat a fára.

Ordodi Lara Natália

Itt a tavasz, jaj, de jó,
Jön a meleg, az is jó.
Virág nyílik a kertben,
Nemsokára itt a fecske.

Bogár zümmög a réten,
Gólya kelepel a fészken,
Zöld az erdő,
Zöld a mező.

Makó Csaba

Kercsó Balázs,
Gyergyószentmiklós

Airizer István,
Marosvásárhely

Csipike postája

Föl, föl, vitézek, a csatára!
A lövöldözős, háborús játék,
rajzfilm durvítja lelketeket, a ha-
záért küzdő hősök felidézése lelke-
sít, példát mutat. Fiúk, csakóval, fa-
karddal ti is Kossuth Lajos huszárai lehettek, a lá-
nyok csinos pártában énekkel biztathatják, szeretettel,
finom falatokkal várhatják haza a vitézeket.

Én – mint mindig – rajzot, fényképet várok arról, ho-
gyan ünnepeltétek Március 15-ét. Íme levélíróink lis-
tája: **Székely Anna**, Vadasd; **Gaál Katinka Mária**,
Gyulakuta; **Csatlós Anita**, Csíkszentdomokos;
Baricz-Nánási Ábel Zoltán, Érmihályfalva; **Sólyom**
Sára, Zilah; a **szamosújvári** Elvarázsolt Házikó Ovo-
da; a **nagyvárad**i Szacsvey Imre Iskola előkészítő B;
a **gyergyószentmiklósi** Fogarasy Mihály Iskola I. A, II.
A; a **zilahi** S. Bärnuțiu Iskola I. B; a **székelyudvarhelyi**
Tamási Áron Líceum II. A; a **sepsiszentgyörgyi** Vára-
di József Iskola előkészítő E osztálya; a **csíkszentdo-
mokosi** előkészítő A; a **lövetei** II.; a **zabolai** előkészítő,
II. B; a **kézdiszentkereszti**, a **csíkszentgyörgyi** előké-
szítő és II.; a **szilágycsehi** II. osztály.

Vágd ki a bélyeget,
és ragaszd a gyűjtőlapra!

● *Erőt, tisztességet! Az elsős huszá-
rok ma átélték Március 15. esemé-
nyeit* – írta tavalyi ünnepükről
Székely Emőke tanító néni
a **székelyudvarhelyi**
Tamási Áron Líceumból.

● A **nyárádszeredai Napköziotthon**
közép csoportja **Balogh Judit** és
Kádár Ilona óvónők irányításával
minden márciusban tiszteleg
iskolájuk névadója, **Deák Farkas**
forradalmár emlékműve előtt.

• Németh Réka és Czubler Beáta óvó nénik nagycsoportosai a szatmárnémeti 13-as számú Napköziben tavaly márciusban elkészítették a Szivárvány nemzeti színű forgóját.

• Fancsali Adél tanító néni osztályának a székelyudvarhelyi Tamási Áron Líceumból nem kell messzire utaznia, ha lelkesítő példát keres. Itt éppen Farkaslakán, Tamási Áron sírjánál emlékeznek a nagy székely íróra.

• Szalacson közösen ünnepeltek az óvodások és az előkészítő osztályosok Szabó Ágnes, Barabás Krisztina, Szabó Judit óvó nénik és Gellén Beáta tanító néni vezetésével.

E lapszám
támogatói:

KÉSZÜLT A MAGYAR KORMÁNY
TÁMOGATÁSÁVAL

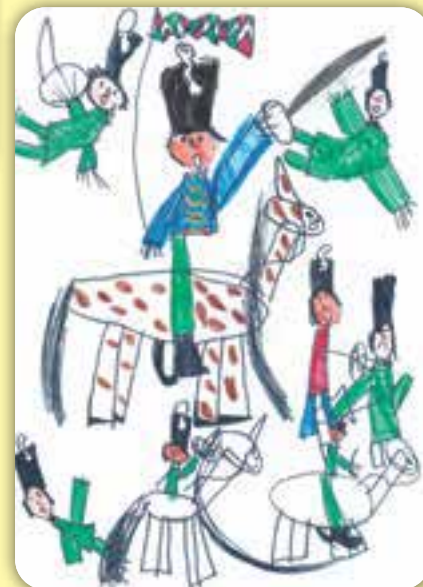
Címlap:
VASS
JÓZSEF

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XLI. évfolyam, 433. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér. Honlapszerkesztő, nyomdai előkészítés: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva. **Megrendelhető a szerkesztőség címén:** 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101. E-mail: naps.ziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001 **A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk:** Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001 B.C.R., CLUJ vagy RO70BTRL01301202P90961XX S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622. Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Csipike- képtár

Rappert-Vencz Áron,
Szatmárnémeti

Orosz Csilla,
Szatmárnémeti

Kánya Henrietta,
Csíkszentgyörgy

Gönczi Zsuzsa, Nagyvárad

Popa Colea, Kolozsvár

Ára 4 LEJ

